

ספר-בתי של הביטוי אופן

(פדמהסנדהבה). התורה של המובן הן בלבד שמילים תטעוב שובחת ל א

היותנו נוכחים מעבירה אותנו מקיום תלת-מימדי לעולם גבוה יותר. בתוך הרגע, אנו חלק מיקום אינטימי ביותר, בר-צפיה, מלא אור, מלא גוונים של אור. ליבנו מעריך את כל זה. מאורעות, אנשים ומילים מתמלאות במשמעות מיוחדת. נוכחות היא פואטית, זורמת, חוויה יחודית. כאשר אנו נוכחים אנו רואים ביתר בהירות.

בתהליך פיתוח תודעה, חניכים של בתי-ספר יודעים שרגע של נוכחות מביא פעמים רבות התבוננויות עמוקות או הבנות משמעותיות. כאשר המטרה של נוכחות מתבססת, איכויות ותכונות שפעם היו רחוקות נעשות אפשריות; אהבה רחומה, חוכמה אובייקטיבית, רצון משחרר: איכויות שנרכשות כדרך אגב באמצעות החוויה של תודעה. מחוויה זו של נוכחות, בתי-ספר מפתחים את צורות הביטוי של ערכיהם. הפירמידה האדירה של סקארה מכילה את אותן אמיתויות אובייקטיביות כשורותיו הקצרות של המשורר רומי, "אף על פי שאנו נדמים כישנים, ישנה יקיצה פנימית המכוונת את חלומנו, ושבסופו של דבר מנערת אותנו חזרה לאמת של מי אנחנו."

כך זה גם עם פסל הבודהא; ידו מונפת במחווה צנועה, שקטה, מרמזת על כוונתו להפריע לשגרה של הזמן, ולהתעוררות ברגע. ממש כך, אוגוסטין, מאהב של הרגע, ולכאורה מודע לאותה המחווה, מעודד אותנו, "שים אצבעך על ההווה."

ולכן הביטוי של הערך של נוכחות הוא המטרה של בתי-ספר, ובעקבות החוויה של נוכחות – החגיגה של קיומם. המסר הוא יפהפה, עמוס חידות, מושך בצורתו החיצונית, בעוד שהמסר הפנימי הוא פשוט, ישיר ומלא שמחה. להיות נוכח הוא הפשר של קיומך. המצב של נוכחות הוא אתה עצמך.

את ומבטאת, 'מודרה ויטארקה' נקראת זו מחווה ההוראה של השקולה העוצמה.

מחשבות בנושא

ישנו מיסתורין המתגשם בסתר בין הנשמה לאלהים. הפילוקליה, תאוגנוסטוס

ידע של אלהים הוא בסיסי, ומוכרח להיות ראשון. ברנרד מקלירבו

ראה את הפרח המפתיע הזה, שאי אפשר לראות אך את ריחו אין להסתיר. בהאודין

ישו שוכב נסתר מעיני הקהל. רק בעיני הנשמה ניתן לראותו. הפילוקליה, מקאריוס הגדול